

The Lessons of David's *Geulah*

<p>י וַיִּשְׁלַח אֲבִשְׁלוֹם מְרַגְלִים, בְּכָל-שִׁבְטֵי יִשְׂרָאֵל לֵאמֹר: כַּשְּׁמַעְתֶּם, אֶת-קוֹל הַשּׁוֹפָר, וְאָמַרְתֶּם, מִלֶּדֶד אֲבִשְׁלוֹם בְּחֶבְרוֹן.</p>	<p>10 But Absalom sent spies throughout all the tribes of Israel, saying: 'As soon as ye hear the sound of the horn, then ye shall say: Absalom is king in Hebron.'</p>
<p>יא וְאֵת-אֲבִשְׁלוֹם, הִלְכוּ מְאִתִּים אִישׁ מִירוּשָׁלַם, קְרָאִים, וְהִלְכִים לְתַמָּם; וְלֹא יָדְעוּ, כָּל-דָּבָר.</p>	<p>11 And with Absalom went two hundred men out of Jerusalem, that were invited, and went in their simplicity; and they knew not any thing.</p>
<p>יב וַיִּשְׁלַח אֲבִשְׁלוֹם אֶת-אַחִיתּוֹפֵל הַגִּילֹנִי יוֹעֵץ דָּוִד, מֵעִירוֹ מְגִלָּה, בְּזָבְחוֹ, אֶת-הַזְּבָחִים; וַיְהִי הַקְּשֶׁר אִמָּץ, וְהָעָם הוֹלֵךְ וָרַב אֶת-אֲבִשְׁלוֹם.</p>	<p>12 And Absalom sent for Ahithophel the Gilonite, David's counsellor, from his city, even from Giloh, while he offered the sacrifices. And the conspiracy was strong; for the people increased continually with Absalom.</p>
<p>יג וַיָּבֹא, הַמַּגִּיד, אֶל-דָּוִד, לֵאמֹר: הִיָּה לִב־אִישׁ יִשְׂרָאֵל, אַחֲרֵי אֲבִשְׁלוֹם.</p>	<p>13 And there came a messenger to David, saying: 'The hearts of the men of Israel are after Absalom.'</p>
<p>יד וַיֹּאמֶר דָּוִד לְכָל-עֲבָדָיו אֲשֶׁר-אִתּוֹ בִּירוּשָׁלַם, קוּמוּ וְנִבְרַחְהָ--כִּי לֹא-תִהְיֶה-לָּנוּ פְּלִיטָה, מִפְּנֵי אֲבִשְׁלוֹם; מִהֲרוּ לְלָכֶת, פֶּן-יַמְהַר וְהִשְׁגָּנוּ וְהָדִיחַ עָלֵינוּ אֶת-הַרְעָה, וְהִכָּה הָעִיר, לְפָנֵי-חֶרֶב.</p>	<p>14 And David said unto all his servants that were with him at Jerusalem: 'Arise, and let us flee; for else none of us shall escape from Absalom; make speed to depart, lest he overtake us quickly, and bring down evil upon us, and smite the city with the edge of the sword.'</p>
<p>טו וַיֹּאמְרוּ עֲבָדֵי-הַמֶּלֶךְ, אֶל-הַמֶּלֶךְ: כָּכֹל אֲשֶׁר-יִבְחַר אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ, הִנֵּה עֲבָדֶיךָ.</p>	<p>15 And the king's servants said unto the king: 'Behold, thy servants are ready to do whatsoever my lord the king shall choose.'</p>
<p>טז וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ וְכָל-בֵּיתוֹ, בְּרַגְלָיו; וַיַּעֲזֹב הַמֶּלֶךְ, אֶת עֶשֶׂר נָשִׁים פְּלִגְשִׁים--לְשֹׁמֵר הַבַּיִת.</p>	<p>16 And the king went forth, and all his household after him. And the king left ten women, that were concubines, to keep the house.</p>
<p>יז וַיֵּצֵא הַמֶּלֶךְ וְכָל-הָעָם, בְּרַגְלָיו; וַיַּעֲמְדוּ, בֵּית הַמֶּרְחָק.</p>	<p>17 And the king went forth, and all the people after him; and they tarried in Beth-merhak.</p>
<p>יח וְכָל-עֲבָדָיו עֹבְרִים עַל-יָדוֹ, וְכָל-הַכֶּרֶתִּי וְכָל-הַפְּלִתִּי; וְכָל-הַגִּתִּים שֵׁשׁ-מֵאוֹת אִישׁ, אֲשֶׁר-בָּאוּ בְּרַגְלוֹ מִגַּת, עֹבְרִים, עַל-פְּנֵי הַמֶּלֶךְ. {ס}</p>	<p>18 And all his servants passed on beside him; and all the Cherethites, and all the Pelethites, and all the Gittites, six hundred men that came after him from Gath, passed on before the king. {S}</p>

1. רלב"ג

ויצא המלך וכל ביתו ברגליו – הנה לא רכב על סוסים כדי שלא יתפרסם לכתו, כי הרואים אותו הולך ברגליו לא יחשבו שהוא דוד, וישלם לו מפני זה יותר המלטו מיד אבשלום.

2. מדרש שמואל (בוכר) פרשה ח

רבי מנחמא בשם ר' שמואל בר רב יצחק לא כל הקרוב קרוב ולא כל הרחוק רחוק, יש נבחר ונדחה ונתקרב, יש נבחר ונדחה ולא נתקרב, אהרן נבחר, "ובחור אותו מכל שבטי ישראל לי לכהן" (שמואל א' ב' כ"ח) ונדחה "ובאהרן התאנף ה'" (דברים ט' כ') ונתקרב, "ואתה הקרב אליך את אהרן אחיך" (שמות כ"ח א'). שאול נבחר "הראיתם אשר בחר בו ה'" (שמואל א' י' כ"ד), ונדחה "נחמתני כי המלכתי את שאול וגו'" (שם ט"ו י"א), ולא נתקרב, "ואני מאסתיו ממלך על ישראל וגו'" (שם ט"ז א'). דוד נבחר "ויבחר בדוד עבדו" (תהלים ע"ח ע'), ונדחה "ויצא המלך וכל העם ברגליו ויעמדו בית המרחק" (שמואל ב' ט"ו י"ז), רבי יהושע בן לוי אמר נדוהו, אף על פי כן קבל עליו נדויו, הדא הוא דכתיב "ודוד עולה במעלה הזיתים עולה ובוכה וראש לו חפוי" (שמואל ב' ט"ו ל'), ונתקרב. אמר רבי יודן עירא היאירי היה רבו [של דוד] וקרבו, הוא שדוד אומר ישיבו /ישובו/ לי יראיך ויודעי עדותיך (תהלים קי"ט ע"ט) וידעו כתיב, עירא היאירי שהיה רבו וקרבו.

David's First Meeting

<p>יט וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ אֶל-אַתִּי הַגִּתִּי, לָמָּה תֵּלֵךְ גַּם-אַתָּה אִתָּנוּ; שׁוּב וְשֵׁב עִם-הַמֶּלֶךְ כִּי-נִכְרִי אַתָּה, וְגַם-גֵּלָה אַתָּה לְמִקְוֵמָךְ. עַי</p>	<p>19 Then said the king to Ittai the Gittite: 'Wherefore goest thou also with us? return, and abide with the king; for thou art a foreigner, and also an exile from thine own place.'</p>
<p>כ תָּמוּל בּוֹאֶךָ, וְהַיּוֹם אֲנוּעַד (אֲנִיעֶדָּךְ) עִמָּנוּ לָלֶכֶת, וְאֲנִי הוֹלֵךְ, עַל אֲשֶׁר-אֲנִי הוֹלֵךְ; שׁוּב וְהֵשֵׁב אֶת-אַחֶיךָ עִמָּךְ, חֶסֶד וְאֱמֶת.</p>	<p>20 Whereas thou camest but yesterday, should I this day make thee go up and down with us, seeing I go whither I may? return thou, and take back thy brethren with thee in kindness and truth.'</p>
<p>כא וַיַּעַן אֶתִּי אֶת-הַמֶּלֶךְ, וַיֹּאמֶר: חַי-יְקוֹק, וְחַי אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ, כִּי (אִם) בְּמִקּוֹם אֲשֶׁר יִהְיֶה-שָׁם אֲדֹנָי הַמֶּלֶךְ אִם-לְמוֹת אִם-לְחַיִּים, כִּי-שָׁם יִהְיֶה עַבְדְּךָ.</p>	<p>21 And Ittai answered the king, and said: 'As the LORD liveth, and as my lord the king liveth, surely in what place my lord the king shall be, whether for death or for life, even there also will thy servant be.'</p>
<p>כב וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל-אַתִּי, לֵךְ וְעֵבֵר; וַיַּעֲבֵר אֶתִּי הַגִּתִּי, וְכָל-אֲנָשָׁיו, וְכָל-הַטַּף, אֲשֶׁר אִתּוֹ.</p>	<p>22 And David said to Ittai: 'Go and pass over.' And Ittai the Gittite passed over, and all his men, and all the little ones that were with him.'</p>

.3 רש"י

עם המלך – עם אנשלו.

David's Second Meeting

<p>כג וְכָל-הָאָרֶץ, בּוֹכִים קוֹל גָּדוֹל, וְכָל-הָעָם, עֹבְרִים; וְהַמֶּלֶךְ, עֹבֵר בְּנַחַל קִדְרוֹן, וְכָל-הָעָם עֹבְרִים, עַל-פְּנֵי-דָרֶךְ אֶת-הַמִּדְבָּר.</p>	<p>23 And all the country wept with a loud voice, as all the people passed over; and as the king passed over the brook Kidron, all the people passed over, toward the way of the wilderness.'</p>
<p>כד וְהָיָה גַם-צְדוֹק וְכָל-הַלְוִיִּם אִתּוֹ, נֹשְׂאִים אֶת-אֲרוֹן בְּרִית הָאֱלֹהִים, וַיִּצְקוּ אֶת-אֲרוֹן הָאֱלֹהִים, וַיַּעַל אַבְיָתָר--עַד-יָתֵם כָּל-הָעָם, לְעֵבֹר מִן-הָעִיר. {ס}</p>	<p>24 And, lo, Zadok also came, and all the Levites with him, bearing the ark of the covenant of God; and they set down the ark of God--but Abiathar went up--until all the people had done passing out of the city. {S}</p>
<p>כה וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ לְצְדוֹק, הֵשֵׁב אֶת-אֲרוֹן הָאֱלֹהִים הָעִיר: אִם-אֶמְצָא חֵן, בְּעֵינֵי יְקוֹק--וְהֵשִׁבְנִי, וְהֵרָאֵנִי אִתּוֹ וְאֶת-נְוָהוּ.</p>	<p>25 And the king said unto Zadok: 'Carry back the ark of God into the city; if I shall find favour in the eyes of the LORD, He will bring me back, and show me both it, and His habitation;</p>
<p>כו וְאִם כֹּה יֹאמֶר, לֹא חִפְצָתִי בָּךְ: הִנְנִי--יַעֲשֶׂה-לִּי, כַּאֲשֶׁר טוֹב בְּעֵינָיו. {ס}</p>	<p>26 but if He say thus: I have no delight in thee; behold, here am I, let Him do to me as seemeth good unto Him.' {S}</p>
<p>כז וַיֹּאמֶר הַמֶּלֶךְ, אֶל-צְדוֹק הַכֹּהֵן, הֲרוּאָה אֶתָּה, שָׁבָה הָעִיר בְּשָׁלוֹם; וְאַחִימֵעַץ בֶּנְךָ וַיְהוֹנָתָן בֶּן-אַבְיָתָר, שְׁנֵי בְנֵיכֶם--אֶתְכֶם.</p>	<p>27 The king said also unto Zadok the priest: 'Seest thou? return into the city in peace, and your two sons with you, Ahimaaz thy son, and Jonathan the son of Abiathar.'</p>
<p>כח רְאוּ אֲנִי מִתְמַהֲמָה, בַּעֲבֻרוֹת (בְּעֲרֻבוֹת) הַמִּדְבָּר--עַד בּוֹא דְבַר מֵעִמְכֶם, לְהַגִּיד לִי.</p>	<p>28 See, I will tarry in the plains of the wilderness, until there come word from you to announce unto me.'</p>
<p>כט וַיֵּשֶׁב צְדוֹק וְאַבְיָתָר אֶת-אֲרוֹן הָאֱלֹהִים, בְּיְרוּשָׁלַם; וַיֵּשְׁבוּ, שָׁם.</p>	<p>29 Zadok therefore and Abiathar carried the ark of God back to Jerusalem; and they abode there.'</p>

.4 רש"י

ויעל אבייתר – אותו היום נסתלק מן הכהונה, ששאל צאורים ותומים ולא נענה, ונכנס לדוק תחתיו.

שמואל ב' פרק י"ב – נבואת נתן לדוד	שמואל א' פרק ב' – נבואת איש אלקים לעלי
<p>(ז) וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל דָּוִד אֶתְּהָּ הָאִישׁ כִּי אָמַר יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אֲנִי מִשְׁחִיתִיךָ לְמַלְךְ עַל יִשְׂרָאֵל וְאֲנִי הַצֹּלֵתִיךָ מִיַּד שְׂאוּל. (ח) וְאֶתְּנָה לְךָ אֶת בַּיִת אֲדֹנֶיךָ וְאֶת נְשֵׁי אֲדֹנֶיךָ בְּחִיקֶיךָ וְאֶתְּנָה לְךָ אֶת בַּיִת יִשְׂרָאֵל וְיִהְיֶה וְאִם מָעַט וְאִסְפָּה לְךָ כֶּהֱנָה וְכַהֲנָה. (ט) מִדּוּעַ בָּזִיתָ אֶת דְּבַר יְיָ לַעֲשׂוֹת הַרְעָ [בְּעֵינַי] (בעינו) אֶת אֹרְיָה הַחֲתִי הַכִּיתָ בְּחַרְבַּת וְאֶת אֲשֵׁתוֹ לְקַחְתָּ לְךָ לְאִשָּׁה וְאֵתוֹ הֲרַגְתָּ בְּחַרְבַּת בְּנֵי עַמּוֹן. (י) וְעַתָּה לֹא תִסּוּר חֲרַב מִבַּיִתְךָ עַד עוֹלָם עַקֵּב כִּי בָזַזְתָּ וְתִשָּׁח אֶת אֹרְיָה הַחֲתִי לְהַיּוֹת לְךָ לְאִשָּׁה. (יא) כִּי אָמַר יְיָ הֲנִי מְקִים עֲלֶיךָ רָעָה מִבַּיִתְךָ וְלְקַחְתִּי אֶת נְשֵׁיךָ לְעֵינֶיךָ וְנָתַתִּי לְרַעֲיֶיךָ וְשָׁכַב עִם נְשֵׁיךָ לְעֵינֵי הַשָּׁמַשׁ הַזֹּאת. (יב) כִּי אֶתְּהָּ עֲשִׂיתָ בְּסִתְרִי וְאִנִּי אֶעֱשֶׂה אֶת הַדָּבָר הַזֶּה נֶגְדְךָ כָּל יִשְׂרָאֵל וְנֶגְדְךָ הַשָּׁמַשׁ. (יג) וַיֹּאמֶר דָּוִד אֶל נָתָן חֲטָאתִי לַיְיָ וַיֹּאמֶר נָתָן אֶל דָּוִד גַּם יְיָ הַעֲבִיר חֲטָאתְךָ לֹא תָמוּת. (יד) אָפְסָ כִּי נָאֵץ נֶאֱצַתְּ אֶת אֲבִי יְיָ בַּדָּבָר הַזֶּה גַּם הֵבִן הַיְלֹוֹד לְךָ מוֹת יָמוּת.</p>	<p>(כז) וַיָּבֵא אִישׁ אֱלֹהִים אֶל עָלִי וַיֹּאמֶר אֵלָיו כִּי אָמַר יְיָ הַנִּגְלָה נִגְלִיתִי אֶל בַּיִת אַבִּיךָ בְּהַיּוֹתֶם בְּמִצְרַיִם לְבַיִת פְּרַעֲהוּ. (כח) וּבַחֹר אֵתוֹ מִכָּל שְׂבָטֵי יִשְׂרָאֵל לִי לִכְהֵן לַעֲלוֹת עַל מִזְבְּחֵי לְהַקְטִיר קְטֹרֶת לְשֵׂאת אֶפֶוד לְפָנַי וְאֶתְּנָה לְבַיִת אַבִּיךָ אֶת כָּל אֲשֵׁי בְנֵי יִשְׂרָאֵל. (כט) לְמָה תִבְעָטוּ בְּזַבְחֵי וּבְמִנְחֹתַי אֲשֶׁר צִוִּיתִי מֵעוֹן וְתִכְבְּדוּ אֶת בְּנֵיךָ מִמֶּנִּי לְהַבְרִיאְכֶם מִרְאשֵׁית כָּל מִנְחַת יִשְׂרָאֵל לְעַמִּי. (ל) לָכֵן נָאֵם יְיָ אֱלֹהֵי יִשְׂרָאֵל אָמַר אֲמַרְתִּי בַּיִתְךָ וּבַיִת אַבִּיךָ יִתְהַלְכוּ לְפָנַי עַד עוֹלָם וְעַתָּה נָאֵם יְיָ חֲלִילָה לִּי כִּי מִכְבְּדֵי אֶכְבֵּד וּבְנֵי יִקְלוּ. (לא) הִנֵּה יָמִים פְּאִים וְגִדְעִיתִי אֶת זֶרְעֶךָ וְאֶת זֶרַע בַּיִת אַבִּיךָ מִהַיּוֹת זָקֵן בְּבֵיתְךָ. (לב) וְהִבְסַתְּ צַר מֵעוֹן כָּל אֲשֶׁר יִיטִיב אֶת יִשְׂרָאֵל וְלֹא יִהְיֶה זָקֵן בְּבֵיתְךָ כָּל הַיָּמִים. (לג) וְאִישׁ לֹא אֶכְרִית לְךָ מֵעַם מִזְבְּחֵי לְכָלוֹת אֶת עֵינֶיךָ וְלֹאֲדִיב אֶת נַפְשְׁךָ וְכָל מִרְבֵּית בַּיִתְךָ יָמוּתוּ אֲנָשִׁים. (לד) וְזֶה לְךָ הָאוֹת אֲשֶׁר יָבֵא אֶל שְׁנֵי בְנֵיךָ אֶל חֲפְנֵי וּפִינְחָס בְּיָמֵי אַחַד יָמוּתוּ שְׁנֵיהֶם. (לה) וְהִקִּימְתִי לִּי כֹהֵן נֶאֱמָן פְּאֲשֶׁר בְּלִבָּבִי וּבְנַפְשִׁי יַעֲשֶׂה וּבְנִיתִי לוֹ בַּיִת נֶאֱמָן וְהִתְהַלַּךְ לְפָנַי מְשִׁיחִי כָּל הַיָּמִים. (לו) וְהִזְהָר כָּל הַנוֹתֵר בְּבֵיתְךָ יָבֹא לְהַשְׁתַּחֲוֹת לוֹ לְאֹגוֹרֶת כֶּסֶף וְכֹפֶר לָחֶם וְאָמַר סָפְחֵנִי נָא אֶל אַחַת הַפְּהֻנוֹת לְאָכַל פֶּת לָחֶם.</p>

5. שמואל א' ד

- 3 And when the people were come into the camp, the elders of Israel said: 'Wherefore hath the LORD smitten us to-day before the Philistines? Let us fetch the ark of the covenant of the LORD out of Shiloh unto us, that He may come among us, and save us out of the hand of our enemies.'
- 4 So the people sent to Shiloh, and they brought from thence the ark of the covenant of the LORD of hosts, who sitteth upon the cherubim; and the two sons of Eli, Hophni and Phinehas, were there with the ark of the covenant of God.
- 5 And when the ark of the covenant of the LORD came into the camp, all Israel shouted with a great shout, so that the earth rang.
- 6 And when the Philistines heard the noise of the shout, they said: 'What meaneth the noise of this great shout in the camp of the Hebrews?' And they knew that the ark of the LORD was come into the camp.
- 7 And the Philistines were afraid, for they said: 'God is come into the camp.' And they said: 'Woe unto us! for there was not such a thing yesterday and the day before.'
- 8 Woe unto us! who shall deliver us out of the hand of these mighty gods? these are the gods that smote the Egyptians with all manner of plagues and in the wilderness.
- 18 And it came to pass, when he made mention of the ark of God, that he fell from off his seat backward by the side of the gate, and his neck broke, and he died; for he was an old man, and heavy. And he had judged Israel forty years.
- ג וַיָּבֵא הָעָם, אֶל-הַמַּחֲנֶה, וַיֹּאמְרוּ זִקְנֵי יִשְׂרָאֵל, לְמָה נִגְפָנוּ יְיָ יְיָ הַיּוֹם לְפָנַי פְּלִשְׁתִּים; נִקְחָה אֵלֵינוּ מִשְׁלַח, אֶת-אֲרוֹן בְּרִית יְיָ יְיָ, וְיָבֵא בְּקִרְבָּנוּ, וְיִשְׁעֵנוּ מִכַּף אֲיָבֵינוּ.
- ד וַיִּשְׁלַח הָעָם, שְׁלַח, וַיִּשְׂאוּ מִשָּׁם אֶת אֲרוֹן בְּרִית-יְיָ יְיָ יְיָ, וְשָׁם שְׁנֵי בְנֵי-עֲלִי, עִם-אֲרוֹן בְּרִית הָאֱלֹהִים--חֲפְנִי, וּפִינְחָס.
- ה וַיְהִי, כִּבּוֹא אֲרוֹן בְּרִית-יְיָ יְיָ יְיָ, אֶל-הַמַּחֲנֶה, וַיִּרְעוּ כָל-יִשְׂרָאֵל, תְּרוּעָה גְדוֹלָה; וַתִּהְיֶה, הָאֶרֶץ.
- ו וַיִּשְׁמְעוּ פְּלִשְׁתִּים, אֶת-קוֹל הַתְּרוּעָה, וַיֹּאמְרוּ, מָה קוֹל הַתְּרוּעָה הַגְּדוֹלָה הַזֹּאת בְּמַחֲנֶה הָעִבְרִים; וַיִּדְעוּ--כִּי אֲרוֹן יְיָ יְיָ, בָּא אֶל-הַמַּחֲנֶה.
- ז וַיִּירָאוּ, הַפְּלִשְׁתִּים--כִּי אָמַר, בָּא אֱלֹהִים אֶל-הַמַּחֲנֶה; וַיֹּאמְרוּ אוֹי לָנוּ, כִּי לֹא הָיְתָה כֹּזֵאת אֶתְמוֹל שְׁלֹשׁ.
- ח אוֹי לָנוּ--מִי יַצִּילֵנוּ, מִיַּד הָאֱלֹהִים הָאֲדִירִים הָאֵלֶּה: אֵלֶּה הֵם הָאֱלֹהִים, הַמְּכִים אֶת-מִצְרַיִם בְּכָל-מְכָה--בְּמִדְבָּר.
- יח וַיְהִי כִּהְזָכִירוֹ אֶת-אֲרוֹן הָאֱלֹהִים וַיִּפֹּל מֵעַל-הַכִּסֵּא אַחֲרָתָיִת בְּעַד יַד הַשַּׁעַר וַתִּשְׁבֹּר מִפְּרָקוֹ וַיָּמָת כִּי-זָקֵן הָאִישׁ וְכָבֵד; וְהוּא שָׁפַט אֶת-יִשְׂרָאֵל אַרְבָּעִים שָׁנָה.

David's Third Meeting

ל וַיָּדוּד עֲלֵה בְּמַעְלֵה הַיְזִיתִים עֲלֵה וּבֹכָה, וְרֹאשׁ לֹו חִפּוּי, וְהוּא, הִלְךְ חָפִי; וְכָל-הָעָם אֲשֶׁר-אִתּוֹ, חִפּוּ אִישׁ רֹאשׁוֹ, וַיֵּלְכוּ עֲלֵה, וּבְכָה. **30** And David went up by the ascent of the mount of Olives, and wept as he went up; and he had his head covered, and went barefoot; and all the people that were with him covered every man his head, and they went up, weeping as they went up.

לא וַיְדַוּד הַגִּיד לֵאמֹר, אַחִיתֹפֶל בְּקִשְׁרִים עִם-אַבְשָׁלוֹם; וַיֹּאמֶר דָּוִד, סִכְל-נָא אֶת-עֲצַת אַחִיתֹפֶל יִקּוּק. **31** And one told David, saying: 'Ahithophel is among the conspirators with Absalom.' And David said: 'O LORD, I pray Thee, turn the counsel of Ahithophel into foolishness.'

לב וַיְהִי דָוִד בָּא עַד-הָרֹאשׁ, אֲשֶׁר-יִשְׁתַּחֲוֶה שָׁם לְאֱלֹהִים; וְהִנֵּה לְקִרְיָתוֹ, חוּשַׁי הָאֲרָכִי, קָרוּעַ כְּתָנָתוֹ, וְאֲדָמָה עַל-רֹאשׁוֹ. **32** And it came to pass, that when David was come to the top of the ascent, where God was wont to be worshipped, behold, Hushai the Archite came to meet him with his coat rent, and earth upon his head.

לג וַיֹּאמֶר לוֹ, דָּוִד: אִם עֲבַרְתָּ אִתִּי, וְהִיָּת עָלַי לְמִשָּׂא. **33** And David said unto him: 'If thou passest on with me, then thou wilt be a burden unto Me,

לד וְאִם-הָעִיר תָּשׁוּב, וְאָמַרְתָּ לְאַבְשָׁלוֹם עֲבָדְךָ אֲנִי הַמְלֶכֶךְ אֶהְיֶה-- עֲבָד אֲבִיךָ וְאֲנִי מֵאָז, וְעַתָּה וְאֲנִי עֲבָדְךָ; וְהִפְרַתָּה לִי, אֶת עֲצַת אַחִיתֹפֶל. **34** but if thou return to the city, and say unto Absalom: I will be thy servant, O king; as I have been thy father's servant in time past, so will I now be thy servant; then wilt thou defeat for me the counsel of Ahithophel.

לה וְהֲלוֹא עִמָּךְ שָׁם, צָדוֹק וְאַבְיָתָר הַכֹּהֲנִים; וְהִיָּה, כָּל-הַדָּבָר אֲשֶׁר תִּשְׁמַע מִבֵּית הַמֶּלֶךְ--תִּגִּיד, לְצָדוֹק וּלְאַבְיָתָר הַכֹּהֲנִים. **35** And hast thou not there with thee Zadok and Abiathar the priests? therefore it shall be, that what thing soever thou shalt hear out of the king's house, thou shalt tell it to Zadok and Abiathar the priests.

לו הִנֵּה-שָׁם עִמָּם, שְׁנֵי בְנֵיהֶם-- אַחִימֵעַץ לְצָדוֹק, וַיהוֹנָתָן לְאַבְיָתָר; וְיִשְׁלַחְתֶּם בְּיָדָם אֵלַי, כָּל-דָּבָר אֲשֶׁר תִּשְׁמַעוּ. **36** Behold, they have there with them their two sons, Ahimaaz Zadok's son, and Jonathan Abiathar's son; and by them ye shall send unto me every thing that ye shall hear.'

לז וַיָּבֹא חוּשַׁי רֵעֵה דָוִד, הָעִיר; וְאַבְשָׁלוֹם, גְּבוּא יְרוּשָׁלַם. {ס} **37** So Hushai David's friend came into the city; and Absalom was at the point of coming into Jerusalem. {S}

Western View From Har HaZeitim (Towards Yerushalayim)

Eastern View From Har HaZeitim (Away From Yerushalayim)

6. תהילים ג'

א מְזֹמֵר לְדָוִד : בְּבָרְחוֹ, מִפְּנֵי אֲבִשָׁלוֹם בְּנוֹ.	1 A Psalm of David, when he fled from Absalom his son.
ב יְקוֹק, מַה-רְבוּ צָרֵי ; רַבִּים, קָמִים עָלַי.	2 LORD, how many are mine adversaries become! Many are they that rise up against me.
ג רַבִּים, אֲמָרִים לְנַפְשִׁי : אֵין יְשׁוּעָתָה לוֹ בְּאֱלֹהִים סָלָה.	3 Many there are that say of my soul: 'There is no salvation for him in God.' Selah
ד וְאַתָּה יְקוֹק, מְגוֹ בְעָדַי ; כְּבוֹדִי, וּמְרִים רֹאשִׁי.	4 But thou, O LORD, art a shield about me; my glory, and the lifter up of my head.
ה קוֹלִי, אֶל-יְקוֹק אֶקְרָא ; וַיַּעֲנֵנִי מֵהַר קֹדְשׁוֹ סָלָה.	5 With my voice I call unto the LORD, and He answereth me out of His holy mountain. Selah
ו אָנִי שָׁכַבְתִּי, וְאִישָׁנָה ; הִקִּיצוּתִי--כִּי יְקוֹק יִסְמְכֵנִי.	6 I lay me down, and I sleep; I awake, for the LORD sustaineth me.
ז לֹא-אֵירָא, מִרַבְּבוֹת עַם-- אֲשֶׁר סָבִיב, שְׁתוֹ עָלַי.	7 I am not afraid of ten thousands of people, that have set themselves against me round about.
ח קוּמָה יְקוֹק, הוֹשִׁיעֵנִי אֱלֹהֵי-- כִּי-הִפִּיתָ אֶת-כָּל-אֹיְבֵי לְחִי ; שְׁנֵי רָשָׁעִים שִׁבְרָתָּ.	8 Arise, O LORD; save me, O my God; for Thou hast smitten all mine enemies upon the cheek, Thou hast broken the teeth of the wicked.
ט לִיקוֹק הַיְשׁוּעָה ; עַל-עַמּוֹד בְּרַכְתָּהּ סָלָה.	9 Salvation belongeth unto the LORD; Thy blessing be upon Thy people. Selah

7. רש"י

מזמור לדוד בצרחו – הרצה אגדות דרשו בני אגדה בדבר. רבותינו אמרו בתלמוד (בבלי ברכות ז'): משאמר לו הנביא: הנני מקים עליך רעה מתוך ביתך (שמואל ב' י"ז:א), היה לבו סוער שמא עבד או ממזר יקום עלי שחינו מרחם עלי. כיון שידע שבנו הוא, שמה.

ומדרש אגדה (מדרש תהילים): על שראה טכסיסו קיימת שהיו עבדיו והכרתו והפלתו שהם סנהדרין מחזיקים אדונתו עליהם, כשאמר להם: קומו ונצרח מפני אנשלוס (שמואל ב' ט"ו:ד), מה כתיב שם: כל אשר יבחר אדני המלך הגה עבדיך (שמואל ב' ט"ו:ט). וכשבא מחנים: ושובי בן נחש ומכיר בן עמיאל וברזלי הגלעדי ילאו לקראתו וכלכלוהו (שמואל ב' י"ז:כ"ז–כ"ט).

8. רד"ק

ועוד אמרו (מדרש שוחר טוב): [כך] אמר דוד: יעקב אבינו ברח, שנאמר: ויברח יעקב שדה ארם (הושע י"ב:ג); משה ברח שנאמר: ויברח משה (שמות ב' ט"ו); ואני בורח כמותם. סבור הייתי שנתחייבתי מיתה; ועכשיו שאני גולה גלות מכפרת עון (בבלי ברכות ג"ו), סנהדרין ל"ז). אמר: זכרתי משפטיך מעולם י"י ואתנחם (תהלים קי"ט:ג): זכרתי הראשונים והתנהגת עמי כמו שהתנהגת עמם והנחמתי וידעתי כי בברחי נמחל לי העון; התחיל ואמר מזמור לדוד.

9. רש"י

אין ישועתה לו – לפי שבא על אשת איש.

10. רד"ק

מהר קדשו סלה – נוכל לפרש מהר המוריה. ואף על פי שלא היה עדין קדש, אולי קבלה היתה אצלם כי שם יהיה בית המקדש. ומפני זה עלה דוד בברחו במעלה הזיתים ומשם השתחוה לאל, כי משם אדם רואה המקום ההוא. או פרוש מהר קדשו – מהר ציון ששם הארון. או פרוש מהר קדשו – מן השמים כמו מי ישכן בהר קדשך (תהלים ט"ו:א).